

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: V.

Marec 2020

Číslo: III.

BUĎME VŽDY PRIPRAVENÍ

V našej farnosti je vo veľkej úcte Sv. Jozef, ženích Panny Márie. Pred jeho sviatkom /19. 3./ sa už dlhé roky modlietame litánie k sv. Jozefovi. Uctieваме ho ako ochrancu sv. Cirkvi a tiež aj ako patróna dobrej smrti. To známe: „Marec – poberaj sa starec“ nám nemusí v tomto mesiaci naháňať strach, pokiaľ ide o starších ľudí. Veď ak sme v každej chvíli pripravení na odchod z tohto sveta, to znamená, ak sme v posväcujúcej milosti, modlíme sa a chodíme na sv. prijímanie, nie je potom dôvod na žiadnu obavu ani paniku.

Ak sledujeme správy, počúvame o šíriacom sa korona víruse /COVID-19/, ktorý je už aj v niektorých európskych krajinách a na následky toho, zomierajú ľudia. Z tej ľudskej stránky sa nás môže zmocniť strach. Iste, veď sme ľudia. No nezabúdajme byť vždy spojení s Ježišom Kristom, aby sme mali v sebe vnútorný pokoj. Ten si nikdy nenechajme vziať. Je tu aj výstraha, aby sme sa viac v pôste zamýšľali nad sebou, posilňovali zdravie tela i duše a príliš veľa necestovali. Dôverujme aj našej nebeskej Matke, ktorá v minulosti ochránila Trnavu a jej okolie od morovej nákazy, aby ochránila nás všetkých aj v súčasnosti od nákazy tela i duše.

Duch. otec Milan

Milan Rúfus - Modlitba za Slovensko

Viem jedno hniezdo.

Rád ho mám.

V ňom ako v Božej sieti

je mnoho otcov, mnoho mám

a mnoho, mnoho detí.

To hniezdo uvil Stvoriteľ.

A sám aj určil: komu,

koho tam pozve prebývať

do človečieho domu,

kto si bude smieť odomknúť

i zamknúť jeho bránu,

kto pluhom krájať ako chlieb

zem, Bohom darovanú.

Viem jedno hniezdo, rád ho mám.

Hreje ma dňom i nocou,

vystlané mäkkou vpravou mám

a mozoľami otcov.

Môj dobrý Bože, zhladni naň.

Stráž nám ho neustále.

Ach, aspoň Ty ho, Veľký, chráň,

keď si ho stvoril malý.

UVAŽUJME NAD BOŽÍM SLOVOM

Jn 4, 5-10

Ježiš prišiel do samarijského mesta menom Sychar neďaleko pozemku, ktorý dal Jakub svojmu synovi Jozefovi. Tam bola Jakubova studňa. Ježiš unavený z cesty sadol si k studni. Bolo okolo poludnia.

Tu prišla po vodu istá Samaritánka. Ježiš jej povedal: „Daj sa mi napiť!“ Jeho učeníci odišli do mesta nakúpiť potraviny. Samaritánka mu povedala: „Ako si môžeš ty, Žid, pýtať vodu odo mňa, Samaritánky?“ Židia sa totiž so Samaritánmi nestýkajú.

Ježiš jej odpovedal: „Keby si poznala Boží dar a vedela, kto je ten, čo ti hovorí: ‚Daj sa mi napiť,‘ ty by si poprosila jeho a on by ti dal živú vodu.“

Keď sa pred parlamentnými voľbami moderátori pýtali politikov: „Aké najväčšie bohatstvo si ceníte na Slovensku?“ Jeden z nich odpovedal: „Pitnú vodu.“ Vieme, že Žitný ostrov na južnom Slovensku je veľkou zásobárňou pitnej vody. A preto si tento zdroj musíme všemožne chrániť, nakoľko vieme, že voda je nevyhnutná pre život. Smäd je zlý, a potrebujeme si ho často zhasiť, hlavne v letných mesiacoch. Evanjelium tretej pôstnej nedele nám približuje Ježiša, ktorý tiež pociťoval smäd, veď ako človek nám bol podobný vo všetkom, okrem hriechu. Pýtal si vodu od Samaritánky, ktorá prišla k studni po vodu. Ježišovi však nešlo len o zhasenie svojho prirodzeného smädu, keďže bola horúčava. Pánu Ježišovi išlo o zbúranie bariéry, ktorá už veľmi dlho vládla medzi Židmi a Samaritánmi. A preto približuje sa k Samaritánke bežnou prosbou, keď žiada o vodu. Približuje sa zároveň k jej srdcu a vzbudzuje v nej smäd po pravde a viere v Božieho Syna.

V tomto roku Božieho slova máme pri jeho počúvaní veľkú príležitosť, aby sme viac zakúsili smäd po pravde a vnútornom obrátení. Všetci potrebujeme vodu pre svoj fyzický život. No potrebujeme aj *Vodu života* – živú vodu, ktorú dáva živý Ježiš Kristus a ňou je túžba po pravde. Dovoľme Kristovi, aby búral medzi nami rôzne bariéry a modlíme sa za to, lebo sa stáva, že medzi kresťanmi sú štvance a prestávajú sa rozprávať. Prosba, či požiadanie o malú láskavosť, ako nás to učí Pán Ježiš, vedie k dialógu a k otvoreniu srdca pre toho druhého. Snaha búrať bariéry vedie k pokojnému

spolunažívaniu. Pripojme k tomu kúsok našej dobrej vôle. Nezabúdajme však na modlitbu. Svätý Otec František na pôstne obdobie píše, že modlitba preniká do nášho vnútra a narúša tvrdosť nášho srdca, obmäkčuje ho, aby sa čoraz viac obracalo k Bohu a jeho vôli.

SPOZNÁVAJME SVÄTÝCH

17. marec – Svätý Patrik, biskup

Narodil sa v Británii okolo roku 385. Ako mladíka ho zajali a odviekli do Írska, kde mu dali strážiť ovce. Keď sa dostal na slobodu, rozhodol sa vstúpiť do duchovného stavu. Keď ho vyvolili za Írskeho biskupa, veľmi horlivo evanjelizoval ľud tohto ostrova. Mnohých získal pre vieru a zriadil tam cirkevnú hierarchiu. Zomrel pri meste Down roku 461. Známym atribútom, s ktorým sa sv. Patrik znázorňuje je trojlístok d'atelinky. Pomocou tohto trojlístka evanjelizoval ľud a učil, že jeden Boh žije v troch osobách: Otec, Syn a Duch Svätý.

Z Vyznania svätého biskupa Patrika

(Cap. 14-16: PL 53, 808-809)

Mnoho ľudí sa mojim prostredníctvom znovuzrodilo pre Boha

Vzdávam neskonalú vďaku svojmu Bohu, že ma zachoval verného v deň mojej skúšky, takže mu dnes môžem s dôverou priniesť obeť – svoju dušu – ako živú obeť Kristovi, môjmu Pánovi (porov. Rim 12,1), ktorý ma chránil vo všetkých ťažkých chvíľach. A tak môžem povedať: Ktože som ja, Pane, alebo čože je moje povolanie, že si sa ku mne sklonil svojím božstvom? Že môžem dnes medzi národmi ustavične jasat' a velebiť tvoje meno všade, kde som, a nielen keď sa mi darí, ale aj v súžení? Že mám vyrovnané prijat' všetko, čo sa mi prihodí, dobré či zlé, a ustavične vzdávať Bohu vďaky, lebo on mi nepochybne ukázal, že mu môžem bezhranične dôverovať, aj to, že ma vyslyší. Že som sa aj ja, nevedomec, mohol v posledných dňoch rozhodnúť na toto nábožné a také obdivuhodné dielo: nasledovať totiž tých, o ktorých už Pán predpovedal, že budú hlásať jeho evanjelium „na svedectvo všetkým národom“ (Mt 24,14).

Odkiaľ mám túto múdrosť, ktorá vo mne nebola? Ved' som nepoznal ani počet dní, ani som nemal chuť zaujímať sa o Boha. Odkiaľ mi potom prišiel taký

veľký, taký spásonosný dar, že môžem nielen poznať a milovať Boha, ale zanechať vlast' i rodičov a ísť k národom Írska hlásať evanjelium a znášať urážky od neveriacich, vypiť kalich potupy svojho putovania a mnohých prenasledovaní až po okovy a vzdať sa svojej slobody na úžitok iných?!

A ak toho budem hoden, som pripravený dať bez váhania a s radosťou aj svoj život pre jeho meno. A túžim dávať ho až do smrti, ak mi to Pán dopraje. Ved' som Bohu veľkým dlžníkom, keď mi daroval takú veľkú milosť, že sa mojim prostredníctvom znovuzrodilo mnoho ľudí pre Boha a čoskoro potom dosiahli dokonalosť a že sa pre nich všade svätili kňazi, pre ten ľud, ktorý iba nedávno prišiel k viere a ktorý si Pán zhromaždil od končín zeme, ako to dávno prisľúbil skrze prorokov: „Prídu k tebe všetky národy od končín zeme a povedia: Naši otcovia si zhotovili falošné modly a nie je z nich úžitok.“ (porov. Jer 16,19) A zasa: „Ustanovil som ťa za svetlo medzi národmi, aby si bol na spásu až do končín zeme.“ (Sk 13,47; porov. Iz 49,6) A tam chcem očakávať prisľúbenie toho, ktorý vonkoncom nikdy neklame, a keď v evanjeliu sľubuje: „Prídu od východu i západu a budú stolovať s Abrahámom, Izákom a Jakubom“ (Mt 8,11), tak veríme, že prídu veriaci z celého sveta.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

Jozef Havran – horlivý kňaz a politický väzeň pre vieru sa narodil 7. marca 1917 v Hronskom Beňadiku. Po ukončení gymnázia a štúdiu na Teologickej fakulte v Bratislave, bol dňa 15. júna 1941 vysvätený za kňaza. Primície mal 22. júna 1941 v Hronskom Beňadiku. Vtedy si zapísal tieto slová: „*Dakujem ti Nebeský Otče, že si ma ráčil obdarit' sviatosťou kňazstva a ustanovil si ma*

učeníkom Kristovho posolstva. Sľubujem z hĺbky svojej duše, že hriešnikov budem napomínať, nevedomých vyučovať, pochybujúcim dobre radiť, zarmútených tešiť, krivdu trpezlivo znášať, ubližujúcim odpúšťať, za živých a mŕtvych sa modliť.“

Tomuto záväzku a iným sľubom bol verný po celý čas kňazského života. Ako kaplán pôsobil v Čachticiach, potom v Leopoldove, v Piešťanoch a napokon v Trnave. V rokoch 1944 – 1948 bol redaktorom dvojtyždenníka „Trnavská rodina.“ V roku 1951 mu vtedajšia štátna moc odobrala štátny súhlas na vykonávanie kňazskej činnosti a následne bol do roku 1958 väznený

vo viacerých komunistických žalároch. Po prepustení z väzenia sedem rokov manuálne pracoval napr. pri výrobe betónových tvárnic. Väzenie a ťažká práca vo výrobe mu podlomili zdravie. Od roku 1965 smel opäť verejne pôsobiť vo svojej kňazskej službe. Bol kaplánom v Šali a od roku 1966 až do roku 1991 správcom farnosti Holíč s príslušnými filiálkami Trnovec, Kátov a Močidl'any. V roku 1973 bol vymenovaný za čestného dekana a kanonika. Ekumenicky spolupracoval s evanjelickým farárom Pavlom Proksom a Helenou Weinwumovou. V rokoch 1967 – 1971 viedol miestnu skupinu Československého Červeného kríža. Viedol intenzívny duchovný život a to mu dávalo silu viesť aj iných. Robil to, čo kňazskými srdcom cítil, že treba robiť. Vždy ho sprevádzala láskavosť, úsmev, priateľstvo, záujem o človeka a milý pohľad, ale dokázal, ak to bolo potrebné pre dobro človeka, povedať aj niečo nepríjemné. Vyžarovala z neho osobná skromnosť, múdrosť života a láska. Mal prirodzenú autoritu a na jeho fare ho vyhľadávali, osobitne v rokoch totality aj mnohí kňazi, aby sa s ním poradili. Pre svojich kaplánov na fare vytváral domov, mal pochopenie pre nich a múdro ich usmerňoval.

Po odchode do dôchodku v roku 1991 žil a naďalej pôsobil ako kňaz na výpomoc v Starej Turej a od roku 1995 v Novom Meste nad Váhom u kňaza a dekana vdp. Jaroslava Špeťku. Bol obľúbeným spovedníkom. Pre každého mal povzbudzujúce slová, ale vedel aj prísne napomenúť. Počas pôsobenia v Holíči, ho mnohí veriaci vyhľadávali zo širokého okolia. V posledných rokoch svojho života vo farnosti Nové Mesto nad Váhom, keď už telesne nevládal, museli ho podopierať a priviesť do spovednice, kde dlhé hodiny spovedal. Patril k blízkym spolupracovníkom biskupa Ambróza Lazíka. Bol veľkým ctiteľom Božského Srdca Ježišovho a Neпоškvrneného Srdca Panny Márie. Evanjelium nielen hlásal, ale aj žil a nič ho neodlúčilo od Kristovej lásky. Patril do kňazského spoločenstva, ktorí pravidelne meditovali nad Svätým písmom, aby našli jednak to, čo im chce Kristus povedať osobne a jednak to, čo majú odovzdať veriacim.

Zomrel 21. februára 2000 v Novom meste nad Váhom, kde je aj pochovaný. Mons. Ján Sokol, vtedajší arcibiskup Trnavský, pri pohrebe kanonika Jozefa Havrana vtedy povedal: „Bol svätým Kristovým kňazom, život jeho Bohu poklona. Nad jeho večným stánkom plášť rozprestierala Madona, ktorej bol veľkým ctiteľom.“ Na jeho náhrobnom kameni sú napísané slová: „Môj Boh, moje všetko.“ Dňa 19. júna 2004 mu mestské zastupiteľstvo v Holíči udelilo čestné občianstvo „in memoriam.“

/spracované podľa knihy Ľudovíta Košíka – niekoľko článkov o živote človeka/

Mária Nováková

ROK BOŽIEHO SLOVA SPOZNÁVAJME SVÄTÉ PÍSMO

Nie je to tak dávno, keď niektorí z nás odoberali časopis *Sväté písmo pre každého*. V mesačných intervaloch prichádzal časopis, v ktorom bolo postupne vysvetľované Sv. písmo. Čo je vlastne Sväté písmo? **Je to napísané slovo Božie**. Inými slovami – Biblia. Najprv však Božie slovo sa podávalo ústne ako Tradícia, ktorá tak chronologicky musela byť ako prvá. A na základe Tradície sa postupne písalo Božie slovo. Svätopisec, ktorý ho písal, bol inšpirovaný Duchom Svätým. Primárnym autorom Svätého písma je teda Duch Svätý. On viedol vždy svätopisca, aby tam napísal len to, čo je dôležité pre našu spásu. Sväté písmo, nie je teda prírodopis, zemepis, či kniha dejepisu. Pri čítaní Svätého písma, musíme mať na mysli aj kultúru, zvyky a dobu, v akej žil svätopisec. Skúsme teraz postupne si prebrať a pozastaviť sa nad jednotlivými knihami Svätého písma. Prvé knihy Svätého písma tvoria tzv. Pentateuch, čiže päť kníh Mojžišových. Viacerí biblisti sa zhodujú v tom, že ich autorom je starozákonný Mojžiš.

Prvá je kniha **Genesis** /kniha pôvodu/. Čítame v nej o stvorení sveta, človeka a o prvom hriechu. Ďalej v nej čítame o potope sveta a stavaní babylonskej veže. Potom sa v nej dozvedáme o povolani Abraháma a o tom, ako si Boh vytvára svoj vyvolený národ. Na viacerých stránkach máme obľúbený biblický príbeh o Jozefovi v Egyptskom. Záver knihy Genesis je o presťahovaní rodiny patriarchu Jakuba do Egypta, kde napokon zomiera.

Druhou knihou je **Exodus** /kniha východu/. Tu sa dozvedáme o ťažkom položení Izraelského národa v Egypte, kde pracovali ako otroci. Boh sa rozhodol vyslobodiť svoj ľud z tohto otroctva prostredníctvom Mojžiša. Kniha opisuje desať egyptských rán a faraónovo zatvrdnuté srdce, napokon východ z Egypta a prechod cez Červené more. Čítame tu aj o reptajúcom ľude, s ktorým má Mojžiš nemalé starosti. Obsahom knihy Exodus je aj Desať božích prikázaní a zákon, ktorý Boh dáva svojmu ľudu a napokon uzatvorenie zmluvy medzi Bohom a vyvoleným národom.

Tretou knihou je **Levitikus**. Názov je odvodený z toho, že sa v nej uvádzajú predpisy o bohoslužbe a kňazoch z kmeňa Léviho, vyvoleného pre bohoslužbu.

Štvrtou knihou je *Numeri* /knihá čísel/. Dvakrát sa tu opisuje sčítanie bojaschopných mužov a vôbec veľký dôraz sa tu kladie na číselné údaje. Kniha opisuje udalosti putovania izraelského národa po púšti od vrchu Sinaj až po hranice zaslúbenej zeme. Sú to udalosti neraz dramatické a spojené s trestami božími.

Piatou knihou je *Deuteronomium* /druhý zákon, alebo opakovanie zákona/. Je to zbierka rečí, v ktorých Mojžiš na konci putovania Izraelitov po púšti a pred ich vstupom do zaslúbenej zeme pripomínal ľudu Božie nariadenia a zákony. V tejto knihe sa píše aj o Mojžišovej smrti.

DEI VERBUM

Vzťah Tradície a Svätého písma k Učiteľskému úradu Cirkvi

Posvätná Tradícia a Sväté písmo tvoria jeden posvätný poklad Božieho slova, ktorý je zverený Cirkvi. Tým, že sa ho pridrža celý svätý ľud, zjednotený so svojimi pastiermi, stále zotrúva v učení apoštolov a v spoločenstve, pri lámaní chleba a v modlitbách (porov. Sk 2, 42 gr.), takže sa vytvára jedinečná zhoda medzi pastiermi a veriacimi v zachovávaní, praktizovaní a vo vyznávaní odovzdanej viery.

Úloha autenticky vysvetľovať Božie slovo, písané alebo ústne podané, bola zverená jedine živému Učiteľskému úradu Cirkvi, ktorý vykonáva svoju autoritu v mene Ježiša Krista. Tento učiteľský úrad však nie je nad Božím slovom, ale mu slúži, lebo učí iba to, čo bolo odovzdané, lebo z Božieho poverenia a pomocou Ducha Svätého nábožne počúva, sväto zachováva a verne vykladá, a z tohto jediného pokladu viery čerpá všetko, čo predkladá veriť ako zjavené Bohom.

Je zrejme, že posvätná Tradícia, Sväté písmo a Učiteľský úrad Cirkvi podľa múdreho Božieho rozhodnutia tak navzájom súvisia a sú spojené, že jedno bez druhého by neobstálo, a všetky spolu – každé svojím spôsobom – pôsobením jediného Ducha Svätého účinne prispievajú k spásu duší.

TRETIA KAPITOLA BOŽIA INŠPIRÁCIA SVÄTÉHO PÍSM A JEHO VÝKLAD

Inšpirácia a pravda v Písme

Bohom zjavené pravdy, písomne vyjadrené a zachované vo Svätom písme, boli napísané z vnuknutia Ducha Svätého. Svätá matka Cirkiev na základe apoštolskej viery pokladá všetky knihy Starého a Nového zákona i všetky ich časti za posvätné a kánonické, pretože, napísané z vnuknutia Ducha Svätého (porov. Jn 20, 31; 2 Tim 3, 16; 2 Pt 1, 19 – 21; 3, 15 – 16), majú za pôvodcu Boha a ako také boli odovzdané Cirkvi. Na napísanie posvätných kníh si Boh vyvolil ľudí a použil ich tak, že oni uplatnili svoje schopnosti a sily, no on účinkoval v nich a skrze nich, aby napísali ako skutoční autori všetko to a len to, čo on sám chcel.

Keďže teda všetko, čo tvrdia inšpirovaní autori, čiže svätopisci, sa má pokladať za tvrdenie Ducha Svätého, treba vyhlásiť, že knihy Písma isto, verne a bez omylu učia pravdu, ktorú Boh chcel mať zaznačenú v posvätných knihách na našu spásu.²¹ A teda „celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na poučanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu v spravodlivosti, aby bol Boží človek dokonalý a pripravený na každé dobré dielo“ (2 Tim 3, 16 – 17 gr.).

Ako sa má vykladať Sväté písmo

Keďže vo Svätom písme Boh prehovoril prostredníctvom ľudí a ľudským spôsobom, aby vykladač Svätého písma dobre pochopil, čo nám chcel Boh povedať, musí pozorne skúmať, čo vlastne mali svätopisci v úmysle vyjadriť a čo Boh uznal za dobré zjaviť ich slovami.

Aby sme zistili úmysel svätopisca, treba si okrem iného všimnúť aj literárne druhy. Lebo pravda sa vždy ináč podáva a vyjadruje v textoch, ktoré sú rôznym spôsobom historické alebo prorocké, alebo poetické, alebo sú napísané v iných druhoch vyjadrovania. ďalej je potrebné, aby vykladač hľadal zmysel, ktorý svätopisec chcel v daných okolnostiach vyjadriť a skutočne vyjadril pomocou vtedy používaných literárnych druhov, podľa podmienok svojej doby a kultúry. Aby sa totiž správne pochopilo, čo chcel posvätný autor povedať tým, čo napísal, treba venovať náležitú pozornosť obvyklým spôsobom myslenia, vyjadrovania a rozprávania, ktoré jestvovali vo svätopiscových časoch, ako aj spôsobom, ktoré sa vtedy používali vo vzájomných ľudských stykoch.

Keďže Sväté písmo sa má čítať a vysvetľovať v tom istom Duchu, v ktorom bolo napísané, aby sa zistil pravý zmysel posvätných textov, nemeňšiu pozornosť treba venovať i obsahu a jednote celého Písma a brať zreteľ na živú tradíciu celej Cirkvi a na analógiu viery. Úlohou exegétov je usilovať sa o hlbšie chápanie a výklad zmyslu Svätého písma podľa týchto smerníc, aby na základe predchádzajúceho bádania dozrievalo rozhodnutie Cirkvi. Lebo všetko, čo súvisí s vykladaním Písma, nakoniec podlieha rozhodnutiu Cirkvi, ktorá plní Božie poverenie a službu zachovávať a vysvetľovať Božie slovo.

Blahosklonnosť Božej múdrosti

Vo Svätom písme sa teda prejavuje – bez akéhokoľvek narušenia Božej pravdivosti a svätosti – obdivuhodná blahosklonnosť večnej Múdrosti, aby sme sa naučili poznávať nevýslovnú Božiu dobrotu, ako aj to, do akej miery prispôobil Boh svoju reč vo svojej prozreteľnostnej starostlivosti o našu prirodzenosť.²⁷ Božie slová vyjadrené ľudskými jazykmi sa stali podobnými ľudskej reči, tak ako sa kedysi Slovo večného Otca stalo podobné ľuďom, keď si vzalo krehké ľudské telo.

SRÍ LANKA – KRAJINA ŤAŽKO SKÚŠANÁ

Na Vianoce 26. decembra uplynulo 15 rokov od ničivého podmorského zemetrasenia v Indickom oceáne, ktoré postihlo oblasť západného pobrežia Indonézskeho ostrova Sumatra, po ktorom nasledovala vlna tsunami pozdĺž pobrežia pevniny susediacej s Indickým oceánom, pričom bolo usmrtených 230 000 ľudí v štrnástich štátoch a zaplavilo pobrežné sídla vlnou až 30 metrov vysokou. Ide o jednu z najsmrtonosnejších prírodných katastrof. Najviac zasiahnuté krajiny boli Indonézia, Srí Lanka, India a Thajsko. Zemetrasenie bolo s magnitúdou M w 9,1-9,3 Richterovej stupnice a s dĺžkou trvania 8 až 10 minút, išlo o najdlhšie trvajúce zemetrasenie, ktoré rozvibrovalo planétu Zem o 1 centimeter a vyvolalo zemetrasné odozvy.

Srí Lanka bola v roku 2019 opäť po pätnástich rokoch ťažko skúšaná. Hoci Srí Lanka je prevažne budhistický štát, mesto Negombo je najmä katolícke. Kostol svätého Sebastiána v tomto 140-tisícovom meste bol na Veľkonočnú nedeľu plný, odhaduje sa, že vo vnútri bolo okolo 500 ľudí a ďalších 1000 stálo vonku. Počas omší na Veľkonočnú nedeľu v roku 2019 otriasli tromi katolíckymi kostolmi na Srí Lanke mohutné explózie. Ďalšie štyri bomby vybuchli v luxusných hoteloch. Podľa miestnych policajných zdrojov si výbuchy vyžiadali najmenej 290 obetí a viac než 500 zranených.

Pred Vianocami sme navštívili tento ostrov v rovníkovej oblasti neďaleko Indie a videli sme ako sa ľudia na Srí Lanke snažia odstrániť následky útokov z Veľkonočnej nedele, opäť pestujú ryžu, kokos, betel, pripravujú čaj z plantáži, na ktorých sa pestuje originálny cejlonský čaj. Domčeky z prútia, hlinená pec na drevo, na oblečenie sarong a sára. Pokoj, pokora a jednoduchý šťastný život. Ľudia sú tu milí, príjemní, skromní. Malá skupinka Slovákov sme sa rozhodli vyzbierať nejaké peniaze a nakúpiť deťom školské pomôcky. Vykúpili sme všetky zásoby, ktoré boli v miestnom papiernictve, najmä zošity, perá, ceruzky a iné školské pomôcky, aby sme ich zanesli deťom do školy. Sú to deti z jednoduchých rodín, ktoré mali z takýchto darčiek skutočnú radosť. Kiežby sa aj naše deti vedeli tak radovať zo skromných darov.

Foto a text: Anna Juročíková

ZÁCHRANA HLAVNÉHO OLTÁRA VO FARSKOM CHRÁME

V blízkej budúcnosti plánujeme v našej farnosti obnovu hlavného oltára vo farskom chráme. Ak to treba presnejšie vyjadriť – jedná sa o jeho záchranu, vzhľadom na rozsiahle poškodenia červotočom. Odstránením viacerých povrchových náterov sa dostaneme až k pôvodnej farbe. Rozpočet na jeho renováciu je 70.000 Eur. Pomoc hľadáme u veriacich, ktorí majú záujem prispieť na jeho opravu a tiež budeme sa snažiť získať prostriedky pomocou príslušných grantov. Angažovaním sa pána Ing. Marka Nováka, CSc., bola zaslaná nominácia projektu rekonštrukcie nášho hlavného oltára Nanebovzatia Panny Márie v Horných Orešanoch do nadácie VUB *Poklady Slovenska*. Ďakujeme pánovi reštaurátorovi Gregvorkovi za prípravu vynikajúcich podkladov.

Teraz budeme čakať do 6. apríla, či náš projekt odborná komisia zložená z odborníkov na pamiatky a reštaurátorov vyberie medzi 9, ktoré posunú do hlasovania na internete, ktoré bude prebiehať od 6. do 19. apríla 2020.

Oltár vznikol v druhej polovici 18. storočia. Podľa kanonickej vizitácie z roku 1782 mal novopostavený chrám tri oltáre: hlavný oltár bol zasvätený sv. Mikulášovi. V prvej polovici 19. storočia pri rozsiahlejšej prestavbe farského kostola v roku 1844 sa zmenilo patrocínium kostola na nové, Meno Panny Márie. Vtedy bol zamenený barokový obraz sv. Mikuláša za nový, Nanebovzatia Panny Márie. Oltár má zjednodušené barokové formy, ktoré pripisujeme ich následnému prichádzajúcemu obdobiu klasicizmu.

ČO NOVÉ V LOŠONCI

Dňa 1. decembra 2019 uplynulo 10 rokov, čo sa filiálka Lošonec stala súčasťou farnosti Horné Orešany. Do toho času patrila pod farnosť Smolenice. Zmena nastala za vedenia bývalého trnavského arcibiskupa Mons. Róberta Bezáka po tom, ako sa stal novým dekanom vdp. Patrik Bacigál. Do farnosti Horné Orešany vtedy bol ustanovený vdp. ThLic. Peter Šimko, neskorší dekan. Môžeme povedať, že do farnosti priniesol „nový vietor“ a mladého ducha a získal si dôveru všetkých skupín veriacich, od detí až po seniorov. Oba kostoly sa začali zaplňovať, jeho kázňam neodolali ani tí, ktorých sme považovali dotiaľ za neveriacich. Do kostola prichádzali aj viaceré mladé rodiny s deťmi, niekedy sme mali pocit, že v dedine toľko detí ani nebýva, koľko ich prichádza po omši „na krížik“ a tie, ktoré ešte nevedeli chodiť prinášali rodičia na rukách k oltáru. Pominuli problémy s nedostatkom miništrantov, od najmenších chlapcov, ktorí ešte nechodili do školy až po mládencov pripravujúcich sa na birmovku, všetci zaujali miesta okolo kňaza pri oltári. Pán farár vytvoril podmienky pre stretnutia mládeže na fare, kde hrali na hudobných nástrojoch a nacvičili piesne k sláveniu svätej omše. Každý týždeň sa začalo schádzať na fare spoločenstvo mužov, žien, seniorov a mládeže spoločne ako veľká rodina. Pán farár slúžil vo farskom kostole, najmä pre študentov, svätú omšu aj v anglickom jazyku. Ťažko by sme vymenovali všetky

náboženské, vzdelávacie, športové, kultúrne akcie, púte, programy, ktoré vznikli z podnetu a usmernenia dôstojného pána farára. O niekoľko rokov bol menovaný za dekana Smolenického dekanátu, kde začal pôsobiť. V Smoleniciach sa rozmrazili nielen múry kostola, ale aj srdcia farníkov.

Vsdp. ThLic. Peter Šimko je v kňazskej službe od roku 1993. Ako dekan smolenického dekanátu súčasne pôsobil ako notár, neskôr obhajca zväzku a nakoniec sudca Arcidiecézneho tribunálu Trnavskej arcidiecézy. V roku 2018 bol menovaný za riaditeľa Arcibiskupského úradu v Trnave. Je členom

Kňazskej rady a Zboru konzultorov Trnavskej arcidiecézy. Trnavský arcibiskup Mons. Ján Orosch ho menoval novým generálnym vikárom počas svätej omše, ktorú celebraval v sobotu 1. februára 2020 s rehoľníkmi pri príležitosti Dňa zasväteného života. (Porov.: <https://www.abu.sk/archiv/?p=2>) Modlime sa v tomto pôstnom období aj za Svätého Otca Františka, ktorý si 13. marca pripomína 7. výročie zvolenia na Petrov stolec.

Anna Jurovčíková

DEŇ POČATÉHO DIEŤAŤA

Občianske združenie Fórum života organizuje už 20. ročník kampane - **25.marec – Deň počatého dieťaťa**. Tento rok s mottom „Ešte ma nevidíš, ale ja už žijem.“ Vďaka za život môžeme vyjadriť nosením bielej stužky na svojom odevu. Stužky budú dostupné v predsieni kostola.

PÔSTNA POLIEVKA

V nedeľu 29. marca 2020 sa v poradí už piatykrát zapojíme do charitatívnej akcie „PODEĽME SA.“ V čase od 9,00 do 14.00 hod. budeme podávať v KD pôstnu polievku pre všetkých ľudí dobrej vôle. Zároveň bude prebiehať tradičný veľkonočný predajný trh, na ktorom sa šikovní ľudia predstavia svojimi výrobkami. Srdečne Vás pozýva organizačný tím a pani kuchárky.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY MAREC 2020

Evanjelizačný: Za cirkev v Číne, aby vytrvala vo vernosti evanjeliu a rástla v jednote.

Úmysel KBS: Aby rodiny s láskou vítali každé počaté dieťa a s láskou obklopovali chorých i starých.

NA VEČNOSŤ ODIŠLI

Melánia Píknová, 87-ročná, Hor. Orešany
Imrich Hodulík, 84-ročný, Hor. Orešany
Božena Blažová, 79-ročná, Hor. Orešany

„AK SVOJMU BRATOVI, NA KTORÉHO SA PRE NIEČO HNEVÁŠ, NEODPUŠTÍŠ JEHO VINY, POTOM SA MODLÍŠ A POSTÍŠ ÚPLNE ZBYTOČNE. BOH ŤA NEPRIJME. NEPOVAŽUJ PÔST PRE SEBA ZA ŤAŽKÝ, LEBO ŤA PRIVÁDZA DO VEČNEJ RADOSTI.“

SV. EFRÉM SÝRSKY

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.